

Toegang geweigerd

Danny De Vos

TOEGANG GEWEIGERD

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Proloog

Nick Visser sloot zijn ogen, ademde diep in en zong de laatste noot, de moeilijkste. Puur op gevoel. Eén tel galmde de klank nog na boven de hoofden van het muisstille publiek. Toen barstte het applaus los waar hij al weken van droomde.

‘Woehoew! Yes!’ Er werd geroepen en gefloten.

Hij ontspande zijn vuisten en keek de zaal in. Daar zaten ze: zijn ouders, zus Zoë, zijn klasgenoten en Wim, de regisseur, die grijnzend twee duimen opstak.

Hij had het gehaald.

Toch had Wim hem maanden geleden bijna uit de schoolmusical gezet. ‘Je staat als een zak zout op het podium en je zingt als mijn opa van 83,’ had hij gesnauwd. ‘Als je een straatzanger wilt spelen, dan moet je een straatzanger worden. Om iemand te begrijpen moet je eerst in zijn huid kruipen.’

Dat was zwaar schrikken. Zonder de repetities zou hij namelijk geen kans meer maken bij Laura, een van de actrices met wie het lekker klikte. Ze was veertien, net als hij, maar ze zat niet in zijn klas.

Nick moest iets doen. Hij was zijn liedjes op het station gaan zingen en in een drukke winkelstraat. Eerst zacht en zonder de voorbijgangers in de ogen te kijken, maar dat werkte niet. Met angstig kloppend hart probeerde hij het luider: eerst nog wat bibberig, maar toen niemand hem uitlachte, ging het snel beter. En toen een mevrouw voor het eerst een muntstuk in zijn pet gooide, wist Nick hoe het voelde om in iemands huid te kruipen. Zijn verbeelding die werkelijkheid werd, daar ging het dus om. Hij kreeg er een flinke kick van én de volle aandacht van Laura. Plus de kers op de taart: het donderende eindapplaus dat hij nu met een diepe buiging in ontvangst nam.

Het doek viel. Waar was ze? Hij had verwacht dat ze achter de scher-

men in zijn armen zou vallen, maar dat viel tegen.

Toen hij haar eindelijk vond, gunde ze hem nauwelijks een blik. Ze stond met een paar vriendinnen te kletsen in de buurt van de kleedkamers.

Dat werd dus niks, dat voelde hij zo.

‘Heb je zin om morgen nog even af te spreken?’ probeerde hij.

Ze tikte juist iets op haar smartphone. ‘Morgen, nee, geen tijd, sorry.’

Een vriendin giechelde.

Dit hoefde hij toch niet te pikken?

‘Kunnen we even praten?’ Hij pakte Laura’s arm en trok haar een gang in zonder te merken dat ze achter zijn rug verveeld met haar ogen rolde. ‘Wat heb jij opeens? Wat is er?’

Ze gooide haar lange blonde haren naar achteren, stak haar wipneus in de lucht en keek beledigd de andere kant op. ‘Ik vind het lullig van je. We zijn pas net samen en je gaat er nu al vandoor.’

Nick spreidde machteloos zijn handen. ‘Wat wil je dat ik doe? We gaan ieder jaar met het gezin naar Griekenland op vakantie. Dat gaat deze zomer niet veranderen omdat jij en ik, eh...’

‘Eh? Wat bedoel je met eh? Spreek het uit: omdat jij en ik een relatie hebben. Of wilde je zeggen: hadden?’

Een relatie, dat woord zou Nick nooit gebruiken. Ze hadden een paar keer gekust, dat wel, maar om nu meteen te spreken over een rela...

‘Ik weet precies hoe het zal gaan in dat hotel: jij zit straks lekker in het zwembad te stoeien met al die mooie bruingebrande meiden in hun strakke badpakjes, duizenden kilometers hiervandaan, en voor ik “moussaka” kan zeggen ben je verliefd op iemand anders. Terwijl ik hier op jou zit te wachten. In de regen. Dat gaat dus echt niet gebeuren, Nicky. Je kunt kiezen: je gaat naar Griekenland en dan is het over tussen ons, of je blijft hier en we maken er samen een keileuke vakantie van. Zo.’

Kon hij kiezen? Dat gevoel had Nick niet echt. Helemaal niet zelfs.

Wie zijn vader een beetje kende, wist dat Nicks kansen om alleen thuis te mogen blijven nul komma nul waren. Om te beginnen was de reis al lang betaald: twee weken all-inclusive in een vijfsterrenhotel op het eiland Argos, inclusief vlucht, voor vier personen. Zelfs Zoë, die al zeven-tien was, ging braaf mee. Daar kwam bij dat pap altijd heel erg uitkeek naar de familievakantie: als het aan hem lag, gingen ze er nog jaren mee door. En het lag aan hem, niet aan Nick.

Jammer, want zo'n mooie vriendin als Laura zou hij niet snel meer vinden. Hij gooide zijn rugzak over zijn schouder en wilde haar nog een afscheidskus op de wang geven, maar ze deinsde weg alsof hij een vies insect was.

‘Blijf van me af,’ snauwde ze. ‘Ga jij maar snel naar je sletteneilandje. En struikel niet over de lijken op het strand.’

‘Yuck! Je hebt een vieze dikke puist net onder je neus.’

Nick vermoedde dat Zoë hem op stang wilde jagen. Hij had tien minuten geleden niets gemerkt in de toiletspiegel. Maar het kon natuurlijk, hij zou het zo meteen checken.

‘En jij een snorhaar. Alweer. Daar ga je echt mee scoren in de Griekse disco.’

‘Ha-ha. Heb jij zin?’

‘In de trip? Totaal niet.’

‘Dit is de laatste keer. Volgend jaar ben ik achttien, dan ga ik echt niet meer met jullie mee op reis.’

‘Als jij thuisblijft, dan ik ook.’

‘Vergeet het, als jij hier rondhangt heb ik geen vakantie, dan moet ik babysitten.’

‘Dat moet je daar ook. Je weet dat ze ons het liefst met een touwtje aan elkaar vast zouden maken.’

Zoë dacht na. ‘Dat gebruiken we in ons voordeel. De eerste dagen doen we altijd rustig aan, maar vanaf dag vier of zo zullen ze wel weer nieuwe vrienden hebben. En dan krijg ik natuurlijk de opdracht om de hele dag met jou op te trekken en op je te letten.’

‘Dus...?’

‘Dus we verdwijnen braaf hand in hand uit het zicht en vanaf dat moment zijn we vrij en doen we elk lekker ons eigen ding.’

‘Wat voor lekker ding?’

Ze kreunde. ‘Ik raad je aan om me niet te komen bespioneren of ik zorg ervoor dat je echt uit het zicht verdwijnt.’

Nick kroop half onder de sofa om de oplader van zijn tablet te zoeken. Hij miste altijd wel iets, volgens zijn zus omdat hij met zijn hoofd in de wolken leefde.

‘Heb jij iets gehoord over lijken op het strand?’

‘Op Argos? Nee. Of wacht, bedoel je zoiets als die twee Engelse oude tantes van vorig jaar in Frankrijk? Die de hele dag zaten te zeuren over het eten, de kamers en de ober? Vooral over de ober?’

‘Ik meen het. Naar het schijnt spoelen er dode mensen aan.’

‘Yuck! Oké, ik ga dit jaar niet in zee. Dat heb je alvast verpest, je wordt bedankt.’

Hun moeder liep de kamer in. ‘Zijn jullie klaar met pakken? Nee dus, nog niet eens begonnen zie ik.’

Zoë wees naar Nick. ‘Zijn schuld. Zijn vriendinnetje heeft het uitgemaakt omdat we naar Griekenland gaan, daarom heeft hij aandacht nodig. En daardoor had ik dan weer geen tijd om te pakken. Au!’

Nick had haar even flink hard geknepen.

‘Mam, mag ik volgend jaar thuisblijven? Gaan jullie dan met zijn drietjes?’

‘We zien wel. Je weet hoe belangrijk papa het vindt om met het hele gezin samen te zijn.’

‘En ik dan? Ik vind het belangrijk om thuis te blijven.’

‘Ik ook!’ voegde Nick er snel aan toe.

Hun moeder keek teleurgesteld. ‘Zalig om met jullie op vakantie te gaan. Jullie kijken er echt naar uit hoor ik. Maar goed, nu moeten we inpakken en snel. Dus één...’ Ze stak een vinger in de lucht. ‘...pak jullie koffers en twee: neem alleen mee wat je echt nodig hebt.’

Nick maakte er meteen werk van: zijn laptop, zijn tablet natuurlijk ook, vier boeken, drie zwemshorts, zijn sportschoenen, zwembadslippers, duikbril en dat was het. Zijn zus zou nog wel een paar uur bezig zijn, dus hij kon net zo goed nog even naar buiten.

‘Ik ga nog even naar het pleintje, mam, tot zo!’

De luchthaventaxi zou hen midden in de nacht oppikken dus ze moesten straks extra vroeg naar bed, ook dat nog.

‘Ook dat nog!’ waren ook de woorden van Nicks moeder toen ze de bagage van haar oogappels controleerde. Zoë zat flink over de gewichtslimiet heen en dat had vooral te maken met haar schoenen: voor elke vakantiedag een ander paar. Toen Karla er eindelijk in geslaagd was om de knalroze reistas helemaal opnieuw te vullen, maar dan met dingen die echt nodig waren, was het de beurt aan de koffer van Nick. Toen ze die openmaakte, moest ze lachen en vloeken tegelijk. Het idee dat Frits en zij vanaf volgend jaar met zijn tweetjes op reis zouden gaan, was eigenlijk zo gek nog niet.

‘De helft van de Europeanen voelt zich somber en pessimistisch doordat duizenden vluchtelingen onze kant op komen. Dat blijkt uit een studie van de...’

Het was diep in de nacht en de luchthaventaxi met daarin de familie Visser was het enige teken van leven in het vredig slapende dorp.

Nicks vader viel de nieuwslezer onmiddellijk in de rede. ‘Daar gaan we weer, je bent nog maar net wakker en hop, daar begint de ellende al. Kunnen ze het niet eens over iets anders hebben? Valt er niets te vertellen over mensen uit de buurt?’

‘Het klopt anders wel,’ murmelde Zoë, haar ogen half dicht.

‘Hoezo? Wat klopt er?’

‘Dat er mensen zijn die zich somber en pessimistisch voelen. Jij bijvoorbeeld.’

Licht beledigd draaide haar vader zich naar de chauffeur, die nog geen woord gezegd had. ‘Wat vindt u daar nou van? Het loopt toch de spuigaten uit met al die gelukszoekers? Ze pikken gewoon alles in: onze banen, onze huizen, alles!’

De man lachte zijn tanden bloot. ‘Sorry, meneer, niet goed Nederlands, nog niet lang hier.’

Frits’ mond viel open.

‘Ik wist helemaal niet dat jij interesse had in nachtwerk als taxichauffeur?’ vroeg mam zogenaamd verbaasd. ‘Jammer hoor, nu heeft deze vriendelijke meneer die baan voor je neus ingepikt.’

Pap lachte zuinig terwijl de chauffeur zijn schouders ophaalde. Maar in de achteruitkijkspiegel gaf hij Nick, die met schokjes zat te grinniken, een vette knipoog. Dat Nederlands viel dus vast wel mee.

Nicks vader bromde nog wat na. Voor de derde keer die ochtend pakte hij de stevige bruine envelop waarop hij maanden geleden met

forse letters DOCUMENTEN had geschreven. In de envelop zaten allerlei kartonnen mapjes in verschillende kleuren, ook weer met dikke woorden erop. Er was een rode met HEEN en een blauwe met TERUG. Op een groen mapje stond HOTEL + EXCURSIES en dan was er nog het fluogelege exemplaar met VERZEKERINGEN + TELEFOONNUMMERS. Alles was er, stelde hij tevreden vast.

Nick deed zijn oortjes in en keek naar buiten. Pap vond hun gezinsvakantie dan wel heel belangrijk, maar gek genoeg had hij een hekel aan reizen. Paniekerig hield hij altijd alles strak onder controle. Bijvoorbeeld deze taxirit. Vijftig euro was de afspraak, en zijn vader kennende had hij het biljet gisteren vast in een apart vakje van zijn portefeuille gestopt, netjes opgevouwen.

‘De paspoorten!’ schalde er opeens door de taxi. ‘Hebben jullie de paspoorten?’

Nick, die net zijn muziek had aangezet, zag het opgewonden gezicht van zijn vader die hem dringend toesprak. Hij plukte stuntelig de oortjes weer uit zijn oren. Wat? Was hij weer eens iets vergeten? Paspoort? Hij keek met een vragende blik naar mam.

‘Ik heb geen paspoorten bij me, schat, daar heb je niets over gezegd. Toch?’

Pap begon wanhopig de chauffeur duidelijk te maken dat hij rechtsomkeert moest maken. De man was dat duidelijk niet van plan, zo midden op de snelweg.

‘You return! For the paspoorten, return!’

Daar was Zoë weer. ‘Volgens mij hebben we helemaal geen paspoorten. Nooit gehad ook. We gaan toch nooit buiten Europa op vakantie? Dus dan hoeft zo’n ding toch niet? Een identiteitskaart volstaat, en die hebben we. Ik in ieder geval wel.’

Nick keerde terug naar zijn muziekwolk. ‘O die, ja heb ik. Ergens.’

‘En die van mij zit lekker knus bij de jouwe, schatje, in die handige portefeuille van je. Toch?’

Pap checkte het en stak daarna zijn duim op naar de chauffeur. *'It is okay! Go!'* brulde hij opgelucht.

Het werd weer rustig in de taxi.

Nicks ledematen voelden zwaar en loom, alsof ze zelf wisten dat ze op dit uur in bed hoorden te liggen. De zweverige muziek waar hij de laatste tijd zo graag naar luisterde, paste wonderlijk goed bij de verlaten snelweg. Af en toe haalden ze een vrachtwagen in met Nederlandstalige tekst op de zijkant maar met een vreemde nummerplaat. Hoe dat precies kon, begreep Nick niet. Zijn blik kruiste die van een stoere trucker. Tattoos, sigaret. Cool. Nick zag zichzelf al aan het stuur van zo'n giga baanmonster. Hoewel, elke dag zo waanzinnig vroeg opstaan?

'Verdient zo'n vrachtwagenchauffeur veel geld?' vroeg hij.

Niemand antwoordde.

Hij nam aan van wel.

Deze song deed hem aan Laura denken. Zou ze gelijk krijgen? Dollen met mooie meisjes in het zwembad, het klonk spannend. Maar als hij nu gewoon kon kiezen... Toen ze zei: 'We maken er samen een keileuke vakantie van,' had ze hem één moment hoopvol aangekeken. Daarna was ze echt boos. Of verdrietig, dat kon ook. Na zijn vakantie had ze vast al iemand anders, zo'n mooie blonde meid bleef echt geen zomer lang alleen. En hij? Een vakantieliefje in het hotel kon nog wel, maar zo iemand zag hij daarna toch nooit meer terug?

Daar was reisleader Frits weer. 'We zijn er bijna, zijn jullie er klaar voor?'

Voor de vertrekhal mocht je niet parkeren, alleen in- en uitstappen, en pap was altijd als de dood dat het allemaal veel te lang zou duren zodat ze een bekeuring kregen. Nog voor de auto helemaal stilstond, rukte hij het portier al open.

Terwijl de chauffeur de koffers uitlaadde, zag Nick hoe zijn vader het opgevouwen briefje van vijftig euro in de man zijn borstzak stopte. Die stond even later ineens weer voor hun neus met een biljet van tien.

‘Taxi was veertig euro, meneer, dank.’

Voor het eerst die dag verscheen er een brede lach op papa’s gezicht. ‘*Thank you! Good!*’ riep hij. Om daarna op normale toon aan mam te vragen: ‘Dat verwacht je toch niet van zo’n man, jij wel?’

Op de luchthaven ging pap door twee levels: oranje en groen. Tijdens het eerste level liep hij rond als een kip zonder kop. Om te beginnen omdat hij met tegenzin de koffers op de band moest zetten.

‘Of we die ooit nog terugzien?’ mompelde hij.

Mam lachte. ‘Ja, misschien vallen ze onderweg wel uit het ruim.’

‘Nee, maar voor hetzelfde geld gooien ze je spullen zomaar op een verkeerde vlucht en ga er dan maar achteraan.’

Veel tijd om zich daarover op te winden was er niet, want zo mogelijk nog erger vond hij de security. Daar moest de handbagage door een scanner en de reiziger door een poortje dat bij het minste vermoeden van onraad als een gek begon te piepen. Een metalen gesp aan je broeksriem was al voldoende. De meeste mensen werden daarna ook nog eens grondig gefouilleerd. Nick en Zoë vonden dat cool, maar voor Frits was het een zoveelste stresspiek. Vooral sinds die keer toen bleek dat er nog een jungles in Nicks rugzak zat. Toen hadden ze door de politieondervraging bijna hun vlucht gemist.

Vandaag waren er geen problemen. Eenmaal voorbij de security werden ze toegelaten tot een andere wereld en paps stemming gleed naadloos naar ‘groen’. Hier was alles gemaakt van fonkelend glas en glimmend metaal. Bij de koffiecorners geurde het heerlijk naar de verse croissantjes die door goedgezinde obers op echte porseleinen bordjes werden geserveerd. Plastic of karton? Niet hier.

Nick staarde vol bewondering naar de glanzende sportauto, koplampen aan, die geruisloos ronddraaide op een podium. *Je vrijheid begint hier*, las hij op de voorruit.

Pap en mam installeerden zich met de rugzakken op de wachtstoelen bij de instapgate terwijl Nick en Zoë op verkenning gingen. Ze hadden nog ruim anderhalf uur.

‘Pa ging weer behoorlijk uit zijn dak in de taxi,’ zei Nick met een grijns.

Zoë zette een geslaagde imitatie van de paspoortenpaniek neer. ‘*You stop! You return!*’ gilde ze met wijd opengesperde ogen, waarop ze allebei de slappe lach kregen.

Tot Nick zijn vader weer begon te verdedigen. ‘Ja, maar goed, pap kent heus wel het verschil tussen een paspoort en een identiteitskaart, hoor.’

Zijn zus trok haar wenkbrauwen op. ‘Ken je dat verschil zelf wel?’

‘Tuurlijk! Een paspoort is zo’n boekje met paarse kaft waar stempels in moeten als je echt op reis gaat. Naar een ver land, bedoel ik.’

‘Uit welk stripverhaal komt dat?’

‘Nee, ik heb er eens eentje gevonden in een kast, een oud paspoort van mam met heel veel stempels erin. Ze is echt overal geweest, wist je dat? In Afrika en zo. Dat avontuurlijke heb ik zeker van haar.’

‘O ja, daarom durf je natuurlijk sinds kort zelfs zonder je knuffeldieren naar bed.’

‘Moehaha.’

Ze slenterden in een stroom van toeristen door een soort Willy Wonka-fabriek, maar dan met drank, parfum en sigaretten. En ook met snoep en chocolade, zag Nick, die nog niet ontbeten had.

‘Heb jij geld?’

‘Heb je zelf niets?’

‘Alleen een briefje van twintig, van oma.’

‘Gebruik dat dan als je iets wilt.’

‘Nee, dat is vakantiezakgeld.’

‘Dan niet.’ Zoë was al lang aan de rare logica van haar broer gewend.

Ze lieten zich met de rollende loopband helemaal tot aan het einde van het immense gebouw brengen. Daar hadden ze een fantastisch uitzicht op de vuurrode dageraad en op dalende en stijgende vliegtuigen. Ze lachten om de grappige vrachtwagentjes die over het tarmac tuften.

‘Is dat jouw roze tas niet, daar in die sloot?’ Nick wees. ‘Haha, wacht, ik neem een foto!’

Zoë antwoordde niet. In plaats daarvan werd ze bleek rond haar neus.

Een metalen stem schalde door de ruimte: ‘Ik herhaal: Nick en Zoë Visser, laatste oproep voor vlucht 1628 naar Argos. We sluiten nu de gate.’

Hun vader was een zenuwcrisis nabij toen hij zijn zoon en dochter eindelijk ontdekte. Ze zaten op een soort elektrisch golfkarretje dat met oranje zwaailicht aan door de gang kwam gesjeesd.

Zo bereikte hij die ochtend onverwacht toch nog fase rood.

Toen ze minuten later als laatste passagiers op hun plaatsen ploften, kon pap duidelijk aan nog maar één ding denken. ‘Ik ben aan vakantie toe,’ fluisterde hij voor zich uit.

De meeste andere reizigers ook, dat zag je zo. Er hing spanning in de lucht. Nick zag een man die zenuwachtig zijn gezicht afveegde met een zakdoek. Vliegangst, daar had hij gelukkig zelf geen last van. Verderop probeerde een vrouw haar krijsende baby te kalmeren.

Frits’ handen waren ook klam van het zweet. Het opstijgen was zijn probleem, hij haatte het. Zodra hij de zoetige geur van kerosine rook, werd hij een beetje misselijk. Daar konden de stewardessen met de veiligheidsdemonstratie niets aan veranderen. Ze toonden hoe de gordels open- en dichtklikten, waar de nooduitgangen waren en vooral: hoe de reddingsvesten werkten. Als ze per ongeluk in zee terechtkwamen, dan kon iedereen zo’n vest vanonder zijn stoel halen, in het water springen en aan een touwtje trekken zodat het ding zichzelf vol lucht blies. Er zat zelfs een lichtje op, handig voor de reddingshelikopters, dan hoefde niemand lang rond te dobberen.

‘Pap, je luistert niet eens,’ zei Nick.

‘Wat? Ach, die zwemvesten, onzin allemaal. Die worden toch nooit gebruikt? Zelfs bij vluchten die niet eens over een zwembad komen,

tonen ze hoe je die dingen moet gebruiken, dat slaat echt nergens op. En trouwens, als we in zee donderen met deze kist, dan zijn we toch allemaal haaienvoer, maak je geen zorgen.'

Hij had gelijk, vond Nick. Hij telde. Een stuk of tweehonderd plaatsen. Daar hoorden dus evenveel zwemvesten bij die nooit iemands leven zouden redden.

De motoren brulden. Alsof de piloot plankgas gaf terwijl de handrem er nog op zat. Zelfs de stewardessen zaten nu braaf op hun klapstoeltjes, stevig vastgeklemd.

En daar gingen ze.

Voor Nick bleef het een van de tofste momenten van de vakantie. Hij werd diep in zijn stoel gedrukt door de onmetelijke energie waarmee ze vooruit knalden. Van nul naar honderd kilometer per uur in hoeveel seconden? Hij had geen idee, maar hier kon geen formule 1-bolide tegenop. En dan ineens: de snuit in de lucht, los van de aarde, en het inklappen van het landingsgestel.

Ze suisdan in een scherpe bocht vlak boven de bewoonde wereld, alsof ze nog een laatste groet brachten.

Nick tuurde naar beneden. Een groet aan wie? Aan Laura?

Zoë stootte hem zachtjes aan. 'Papa lijdt, met lange ij alweer.'

Ze zagen hoe hun vader met één hand de armleuning omklemde en met de andere de stoel voor zich. Zijn ogen hield hij stijf dicht.

Een stewardess die bezorgd vroeg of meneer wel oké was, werd door mam gerustgesteld.

'Komt goed, hoor,' antwoordde ze met een glimlach. 'Hij is gewoon aan vakantie toe.'

‘We zetten nu de daling naar Argos in, gelieve uw gordels vast te maken, de stoelleuning rechtop te zetten en uw tafeltje in te klappen. Elektronische apparaten moeten...’

Wolken hadden ze al lang niet meer gezien. Het felle buitenlicht was verblindend en toch kon Nick zich niet losmaken van het uitzicht.

‘Kijk,’ hij stootte Zoë aan, ‘Argos ligt wel heel dicht bij het vasteland. Daar is de gewone kust van Griekenland al.’

Zoë lachte. ‘Nee, man, dat is Turkije. Griekenland zijn we al lang voorbij.’

‘Denk je?’

‘Ik weet het zelfs zeker.’

‘O, van die keer toen je opgelet had bij aardrijkskunde? Je had zelfs een zes, wat een feest was dat, hè?’

‘Nee, kijk zelf.’ Ze duwde hem het reclamemagazine van de luchtvaartmaatschappij onder de neus. Daar stond een kaart van Europa in met alle bestemmingen. Geen discussie mogelijk: Argos lag op een halve centimeter van Turkije.

Nick bestudeerde geboeid het gebied. ‘Ik wist niet dat er zo veel eilanden waren.’

‘Er is wel meer dat jij niet weet. Dat komt wel, als je groot bent.’

‘Oei, dan heb jij pech, je bent al groot en toch...’

Ze deed of ze het niet gehoord had. ‘Heel veel eilanden, en dus ook heel veel vissers en zeelui. Duizenden jaren geleden al zeilden de Grieken naar alle windrichtingen.’ Zoë, die thuis stapels boeken verslond, kwam helemaal op dreef. Dit was een van die momenten waarop ze haar broer toesprak als een schooljuf. ‘Wat je daarbeneden ziet, daar stond de wieg van onze beschaving. Grote stoere helden vochten er om de macht of om indruk te maken op de vrouwen.’

Nick grinnikte, wat haar alleen maar aanmoedigde.

‘Odysseus die in zijn gammele boot de vloek van zeegod Poseidon moest trotseren! Het paard van Troje, waarin ze zich verstopten en ’s nachts...’

‘Ja, dat weet ik allemaal al lang.’

Nick hoopte stiekem een glimp op te vangen van de zeegod met zijn drietand, maar in plaats van Poseidon kwam hun vader ineens in actie. Hij strekte zijn hals zo ver mogelijk uit om bij het raam te komen, wat moeilijk ging door de veiligheidsgordel. ‘Zie je de landingsbaan? Het is een van de kortste ter wereld...’

De meeste passagiers tuurden nu in de diepte, eentje zelfs met een verrekijker.

‘Blijf op uw plaatsen alstublieft!’ riep een stewardess.

Nick haalde het magazine weer uit het opbergvak om de kaart te checken. Het toestel daalde nu heel snel, hij slikte een paar keer om de pijn in zijn oren te verzachten.

Iedereen hield zijn mond. De spanning was om te snijden. De piloot mocht geen foutje maken of ze schoven straks het water in.

Alleen Zoë ging verder op in haar dagdroom. Ze zuchtte dramatisch. ‘Opgejaagd door slechteriken en rampen dwaalden de hoofdrolspelers soms jarenlang rond, ver van huis...’

Ze stuiterden op het asfalt, de motoren en de remmen gierden. De gezagvoerder kreeg een dankbaar applaus.

Nog één keer greep de stewardess de microfoon. ‘Welkom op Argos! De temperatuur bedraagt dertig graden. We wensen u een fijne vakantie en we hopen u binnenkort terug te zien. Blijft u nog even zitten tot we helemaal stilstaan? Dank u wel.’

Daar hadden de meeste reizigers geen oren naar. Het leek wel alsof er een startschot was gegeven: iedereen veerde op om in de opbergkastjes te rommelen, op zoek naar de handbagage. Hun vader stopte het rode HEEN-mapje achteraan in de bruine envelop. Tot zover liep alles op